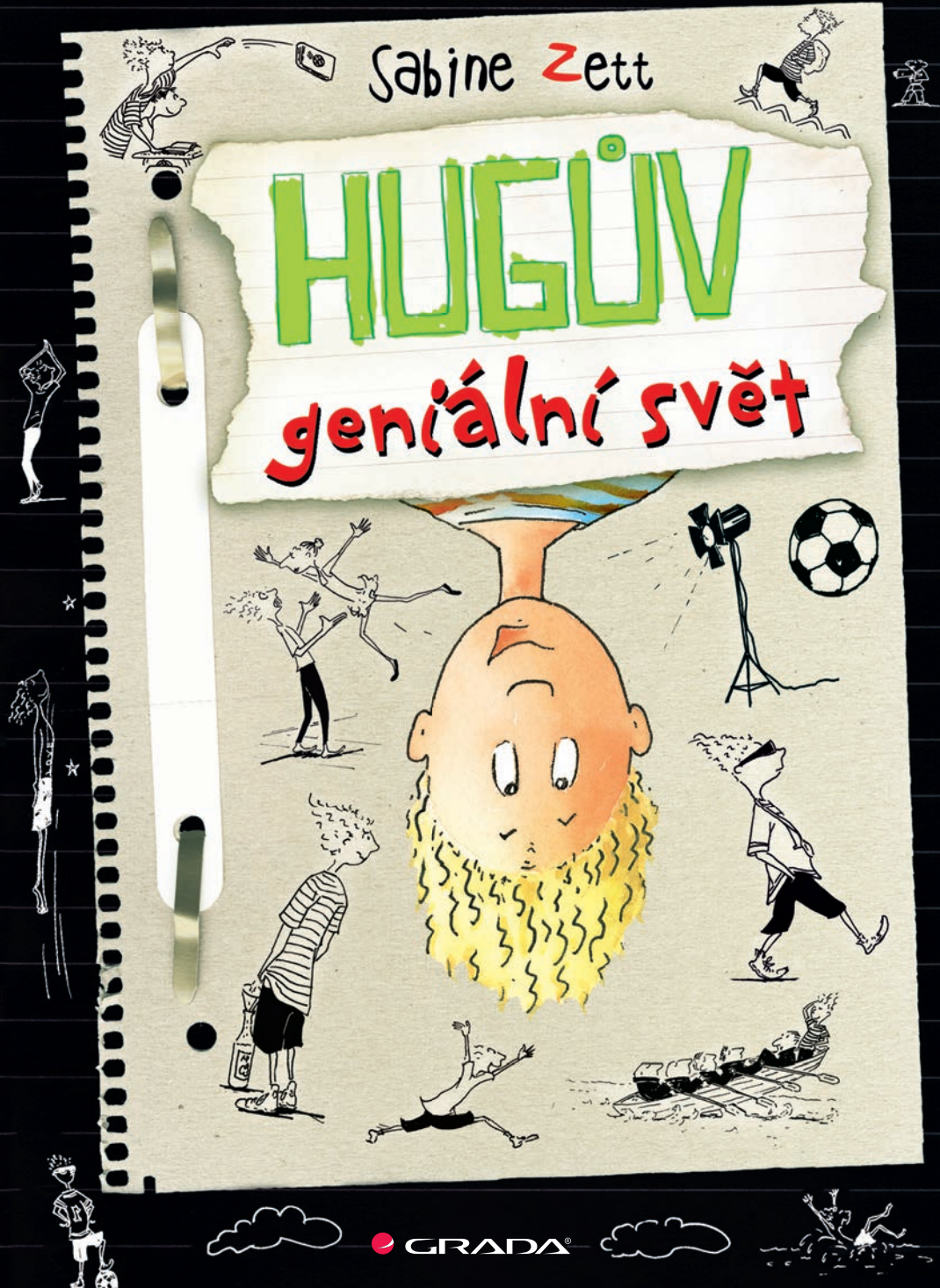

Sabine Zett

HUGŮV geniální svět

GRADA

Meli a Vincovi

Sabine Zett

HUGUÍN
geniální svět

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Sabine Zett

HUGŮV GENIÁLNÍ SVĚT

TIRAŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5324. publikaci

**Z německého originálu HUGOS GENIALE WELT (ISBN 978-3-7855-7144-6),
vydaného nakladatelstvím Loewe Verlag, Bindlach, v roce 2011,
přeložila Kateřina Klabanová**

Ilustrace Ute Krause
Foto archiv autorky, Tomasz Poslada
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 168
Vydání 1., 2013

Vytiskla tiskárna GRASPO CZ, a.s. Zlín

Title of the original German edition:

Hugos geniale Welt

© 2011 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, 69469 Weinheim

Copyright © 2011 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

Czech edition © Grada Publishing, a.s., 2013

Cover Illustration © Ute Krause

ISBN 978-80-247-4719-4

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8815-9 (ve formátu PDF)

ISBN 978-80-247-8816-6 (ve formátu EPUB)

Nejlepší kamarád	9
Mezi dvěma známkami	17
Generace 10 plus	25
Fotbalová hvězda	36
Motivace je všecko	46
Klapka	56
Na mizině a žádoucí	69
Tetování z lásky	80
Krysa v hacafraku	89
Miláček publika	101
Ve fóru idiotů	114
Tanec v oblacích	125
Louskáček a disciplína	136
Pohádkářka	147
Prdeláčem k úspěchu	160

MEDAILONEK

JMÉNO: Hugo Poblion (to příjmení mi leze na nervy!)

VĚK: neprozradím (už dlouho se ovšem cítím na 16, i když tak zatím nevypadám!)

RODINA: máma s tátou (fajn, ale zkrátka o generaci vedle)
Anna, moje starší sestřička (ta mizase leze krkem!)

VZHLED: směsice hvězd a idolů (takže vypadám prostě fantasticky – nazdar, holky!!!)

NĚCO O MNĚ: borec, génius, hrdina školy, vždycky mám po ruce nějakou skvělou hlášku, budoucí milionář (ale od těch milionů pracky pryč!!!)

KONÍČKY: sport (fotbal, házená, judo, plavání, a dokonce jsem vyzkoušel i balet!)
práce detektiva (na úrovni agentů v televizi!)
sklizení ovací na pódiu (mě jako budoucí hvězdu určitě nemine!)
sprádání plánů, jak přijít k penězům (jsem totiž věčně na mizině!)

NEJOBĽIBENĚJŠÍ SLOVO: kariérové poradenství
(místo doučování)

CO JEŠTĚ NEDOKÁŽU VYSTÁT: nakupování (kdo to
jen vymyslel?)

NEJLEPŠÍ KAMARÁD: Niko (autor hlášek typu:
„Hoď holení, hlemejž di,
honíme hypotézu“
nebo „Mnoho kostí
psova smrt!“)

NEPŘÍTELKYNĚ Č. 1: Laura Pechová (nejkrysovatější ze
všech krys od chvíle, kdy si ze mě
utahovala kvůli příjmení!)

LÁSKA: NEPŘÍCHÁZÍ V ÚVAHU!!!

CELKEM UJDOU: Viola H., Laura P., Lucy S., Linda K.,
Paula B., Viky K., Julia A., Sophie D., Annabel P., Emma S.,
Karolin G., Mel Z., Alexandra B., Karin N., Mia H.,
Katrina L. a pár dalších (kdo přichází
v úvahu, to pochopitelně nesmí nikdo
vědět, jenom Niko, protože umí
mlčet jako hrob!)

Nejlepší kamarád

Dostávám zlatou medaili! Zlato! Zlato! Zlato! Prezident svazu mi ji věší kolem krku a já zvedám pěst do výšky a slyším, jak orchestr hraje tuš. Na mou počest! Protože jsem za naše mužstvo vstřelil rozhodující branku!

Kamarádi ze třídy mi uznale poklepávají na rameno. Holky z naší školy na mě roztouženě mávají z první řady a já vím jistě, že po mně všechny šílí!

Ale kde je ONA??? Tamhle. Cukrkandlová Viola ze sekundy stojí přímo uprostřed a usmívá se na mě. Vidím na ní, že jí konečně docvaklo, že ten největší borec jsem já. Já, Hugo Poblion, jsem to dokázal!

Dneska večer ji pozvu do kina a budeme spolu uzobávat popcorn z jednoho pytlíku. Možná mi dovolí, abych ji vzal za ruku...

Zeptám se jí, jakmile slezu z bedny, a Viola se na mě podívá těma zelenýma kočičíma očima a vydechne: „Víš, jak dlouho jsem na to čekala? Hugo...“ Úplně slyším, jak to říká, a zní to fakt skvěle. „Huuugooo...“

„Hugo! Hugo! Hej, kámo! Spíš, nebo co?“

Krásná představa je pryč. Na padrť!

A ten drtič stojí přímo přede mnou. Je to Niko, můj nejlepší kámoš. Niko Kolping, o hlavu menší než já, s odstávajícíma ušima a blondatou rohožkou na hlavě. Nevím, jak to dělá, ale vlasy má den co den, jako by si je zelektrizoval tou experimentální sadou, co máme v učebně fyziky. Naštěstí dokáže obojí schovat pod kšiltovku.

A nejspíš to tak i bude, protože když se ho člověk náhodou dotkne, dostane vždycky ránu. Takže se tomu snažím vyhýbat, protože nemusím věčně sršet – teda pokud není nablízku Viola. Ale to pak srším láskou. Je prostě kouzelná! Jo!

Nikův úspěch u žen se každopádně dá vyjádřit stejně jako ten můj – nulou. Tvrdí, že je to tím, že zneuznaným

gěníum se zásadně dostává uznání teprve na sklonku života, a někdy dokonce až po něm. Ale já bych se rád dopracoval k polibku dřív než ke třetím zubům a pleši.

„Hej, Hugo, brácho! Vnímáš?“ Niko v poslední době mluví hiphopácky, protože si při tom připadá děsně drsně. A taky mu to podle něj pomáhá zrelativizovat tělesnou výšku.

To chápu. Když je člověk prvák a holky mu můžou shora plivat na hlavu, není to kdoví co. Musejí mu připadat jako žirafy. Kdyby chtěl Niko některou z nich líbnout, potřeboval by bednu Coca-Coly, aby si měl na co stoupnout. A kdo s sebou věčně vláčí bednu Coca-Coly?

Já naštěstí problémy s výškou nemám. Ale na pusu u mě zatím taky nedošlo.

Upřímně řečeno vlastně ani nevím, jestli by mi to nepřipadalo tak trochu fujtajbl. I kdyby to byla cukr-kandlová Viola.

Oklepu se a medailová představa je v háji. Dneska večer to ještě budu muset trochu vypilovat. Možná mi orchestr nebude hrát tuš, ale „We Are the Champions“. A místo medaile bych mohl dostat řád z rukou topmodelky. Dostal už vůbec někdy někdo z fotbalistů řád?

„Hugo? Tak co, jak si připadáš před tím naším vevýstupem?“

Výstup? A jo, ten referát. Kývám. „V pohodě. Co ty? Uvolnil sis svalstvo v obličejí?“

Niko protočí panenky. „Že váháš, jsem tak uvolněnej jako nikdy.“

Měli jsme si něco připravit na péefko. PF – praktická filozofie – je ten „okecávací předmět“, co nás právě čeká. S panem učitelem Schumacherem. Ne, bohužel se nejedná o Michaela, toho závodníka Formule 1, ale o Wolfharda Schumachera. Už minimálně sto let vypadá jako vlk nad hrobem a rychlost je mu naprosto cizí. Ve všem, co dělá.

Chodí jako zpomalený film. Nedovede se ani zamát, protože nedokáže tak rychle zvednout koutky. A taky mluuuuvííí děěěsněěě rooozvlááááčněěě. Cooo slooovooo, tooo věěěčnooost.

Minule se směli všichni, kdo mají nerozhodnou známku, přihlásit na referát, aby ještě před třídní schůzkou nahnali pár bodů. Já mám mezi čtyři a pět a Niko mezi pět a čtyři. A tak jsme se přihlásili. Téma jsme si mohli zvolit sami, ale muselo to nějak souviset s filozofií. Niko navrhl „Proč je spánek ve škole zdravý“ a já „Bití nemá smysl, leda by byl člověk silnější“.

Dlouho jsme o tom debatovali a po třech minutách jsme se dohodli, že si vybereme něco, co by mohlo osobně zajímat i pana učitele Schumachera: „Pomalí učitelé brzdí výuku.“

Vyhledali jsme si k tomu něco na internetu u Kolpingů, jako u Nika doma. Moje máma teď totiž nerada vidí, když vysedávám u počítače. Posledně mě načapala, jak do Googlu zadávám pojmy „nahé ženy“, „vagina“ a „onamie“. Brali jsme to v sexuální výchově a mně připadalo, že jsme dostali málo materiálu. Ke studiu, samozřejmě.

A najednou stála ve dveřích máma a ty „žhavé ženy v uniformách“ jí nepřípadaly ani trochu legrační. A přitom se mi na stránku učiva dostaly čirou náhodou. Chtěl jsem to svést na ségru, jenomže Anna se ušklíbla

a prohlásila, že ona na rozdíl ode mě ví, že se píše „onanie“. A to mě usvědčilo.

Máma mi za lhaní zatrhla internet a místo toho mi přistrčila knížku „Co trápí chlapce“. Onanie se tam sice vysvětlovala, ale každá nahatá ženská byla jenom kreslená.

Seděli jsme teda u Kolpingů a hledali inteligentní texty o uspávajících učitelích, protože jsme neměli náladu smolit něco originálnějšího. K tématu jsme toho bohužel moc nenašli, zato na YouTube byla spousta nahrávek učitelů k popukání. Trochu jsme při tom zalitovali, že jsme si nezvolili „Jak může pedagog zaujmout“ – to by nám podklady rozhodně nedošly!

+

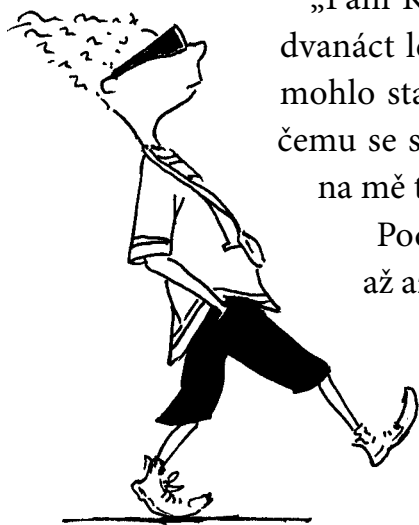
Nakonec jsme si na kartičky načmárali pár hesel a rozdělili jsme si je losováním. Niko si vytáhl: „Výuka v deseti minutách“, „Žáci mají rádi hotovo“, „Pomalá mluva uspává“ a „I šnek sebou občas musí umět hodit“.

Moje kartičky zněly: „Kdo žije rychleji, má víc volného času“, „Rozvláčnost – novodobé mučení“, „Myšlenka musí problesknout“ a „Výtahy pro seniory jako nezbytná výbava školních budov“.

Domluvili jsme se, že si budeme navzájem předhazovat hesla z kartiček, aby nám z těch argumentů proti pomalosti učitelů nic nevypadlo. Schumacher totiž bazíruje na argumentech. A na kartičkách. Nikova máma nesmyslně nadhodila, že by nebylo od věci přerýkat si to nanečisto, ale my jsme se jí vysmáli!

„Paní Kolpingová! Mluvit umíme už asi dvanáct let, to by na deset minut referátu mohlo stačit,“ pokusil jsem se jí vysvětlit, čemu se smějeme. Nemám tušení, proč se na mě tak divně podívala.

Podle mě toho na lepší známku bude až až. Musí. Jinak naše máma dostane záchvat a já týdný domácího vězení, abych měl čas na učení. Říká totiž, že jsem lenoch a jinak se k němu nedokopu. Možná je na tom něco pravdy,

jenomže já mám docela jiná plány, jak přijít k hromádám peněz: vytrískám je ze sportovního nadání.

Prozatím jsem se sice zdráhal obětovat dvě až tři ze svých drahocenných odpolední otročení ve sportovním klubu. Ovšem od chvíle, kdy jsem začal uvažovat o tom, jak se pokud možno bez práce co nejrychleji dostat k penězům, připadá mi jako nejschůdnější kariéra fotbalisty. Ten přece taky kope, ale jenom do míče, a pak si v reklamě namaže chleba nutellou a už jezdí ve ferrari.

Navíc je to asi čtrnáct dní, co jsem při dloubání v nose před zrcadlem zjistil, že vypadám napůl jako Cristiano Ronaldo a napůl jako David Beckham. Jen mi ještě chybí ta mužná zralost. Ale to je jen otázka let. Každopádně mi došlo, že bych už pomalu mohl začít opouštět šedou masu průměru a zamířit na hvězdný Olymp.

Jako hvězda fotbalu máš fůru prachů, kolem sebe vždycky dostatek poskoků, aby ti nosili tašky, a ještě víc fanoušků. Kromě toho se ti kdekdo chce podobat alespoň číslem dresu, což dělá dobře egu. A abych nezapomněl: Těch holek, co po tobě jede! Je jim sice jedno, jak to umíš šajtlí, ale i tak jsi pro ně borec. Prostě bomba! Samozřejmě mám namířeno rovnou do národního mužstva. Ale dřív než mě objeví trenér naší devatenáctky, bych měl možná dovolit zdejšímu klubu, aby mi předali pár zkušeností. Zítra se mrknu na trénink. Uvidíme, jestli je taky praští do očí ta podobnost s Ronaldem a Beckhamem.

Mezi dvěma známkami

Ploužíme se s Nikem na vyučování. Přestávka dávno skončila, ale protože Schumacher chodí tak pomalu, budeme tam i tak dřív než on, i kdyby nás napadlo skočit si ještě do stánku na rohu pro hranolky s kečupem a tatarkou.

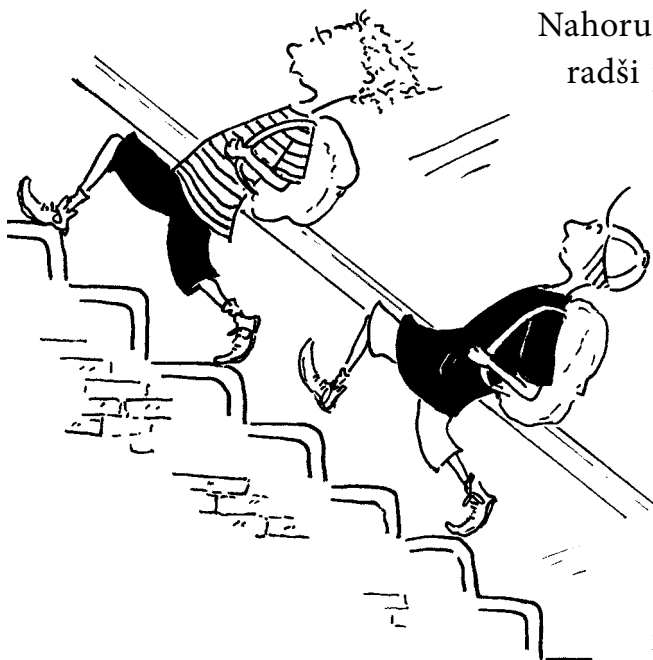
Dneska si ale žaludek stejně přecpat ani kazit nemůžu, protože jsem si uvědomil, že jsem si do batohu nestrčil peníze. Na rozdíl od nálože učebnic, kterou teď musí chudák moje tělo vláčet jako mezek. Budu se muset na tréninku zeptat, jestli ten jejich správce náhodou neposkytuje služby taky ve škole. Souhvězdí RONALDA a BECKHAMA bude určitě rád nosit tašku i tam.

„Proč toho musíme pořád tahat metrčky?“ ptám se Nika. „Copak nás chtějí dostat do kolen už od malička, aby nám nezbyla síla na protesty?“

„Komu to říkáš?“ Niko sotva mluví, protože jakmile má batoh na zádech, má při svojí velikosti co dělat, aby udržel rovnováhu a nepřekotil se.

„Nebo je to způsob, jak nám zabránit ve zdrhání. To dá přece rozum, že s tímhle nákladem na zádech nedokážeš skočit do křoví, ani kdyby proti tobě šel sám řída,“ rozvádím tu myšlenku dál a napadá mě, že takhle tu praktickou filozofii zvládnou levou zadní.

Jsem to ale chytrá hlava. Tomu se říká příprava na hodinu.

Nahoru po schodech jdu radši před Nikem, protože bych je nerad vzal dolů po hlavě, kdyby nad ním přece jen zvíťezila zemská přitažlivost a on se skácel dozadu. Někdo tu záchranku zavolat musí. Je to moje povinnost, když jsme nejlepší kamarádi.

Zadívám se na konec schodiště a div se mi nezatmí před očima. Stojí tam cukrkandlová Viola a... rozzářeně se na mě dívá! Že by mě vážně konečně lokalizo-

vala mezi tím odporným šedým průměrem tuctovosti? Vždycky jsem věděl, že jí nebude vadit ten rok a půl mezi námi, až ve mně objeví drsňáka.

Zpomalím na šnečí tempo a koutkem oka zaznamenávám, jak mě zprava mívá Niko a pak dokonce i Schumacher. Ale to je mi fuk: Je prostě kouzelná!

„Bacha, prcku!“ Někdo do mě vrazí loktem tak, že na chvíli slyším ptáky hvízdát titulní melodii z Madagaskaru.

A pak mě zprava bere ramenáč, až mu gel z vlasů stříká. Tipnul bych ho tak na třeťáka, nebo dokonce čtvrtáka, kdybych ještě dokázal myslet. Do nosu mě praští sportovní vůně Adidas a slyším, jak Viola růžově a sladounce zavrká: „Jamesi-Briane! Už jsi viděl rozpis na házenou?“

V tom strašlivém okamžiku ubohosti prváka mi dochází, že se neusmívala na mě, ale na toho alfa samce, co za mnou klouzal gelovou stopou! James-Brian! To je ale debilní jméno!

Než se dověču nahoru, jsou už oba pryč.

Jsem hluboce otřesen. Připadám si, jako by mě právě pustili z mučidel. A nejhorší na tom je, že to proběhlo beze svědků. Takže obracet se s tím na Amnesty International nebo na Vysokého komisaře OSN nemá smysl. Ačkoliv to bylo evidentní týrání a porušení lidských práv.